

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **P. T.**

bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Emilem Fleglem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 5. 12. 2022, č. j. 147616/2022/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 1. 2022, č. j. 6052/2022/ODSA/HaHav (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 337/2020 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“) kterého se měl dopustit úmyslně tím, že dne 10. 4. 2021 ve 13:50 hodin v ulici Boleslavská v obci Vlkava řídil jízdní soupravu složenou

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

z osobního motorového vozidla tov. zn. Volvo, reg. zn. X, a přípojného vozidla tov. zn. VAPP, reg. zn. X, převyšující největší povolenou hmotnost 3 500 kg, přestože nebyl držitelem řidičského oprávnění pro skupinu vozidel B+E podle § 80a odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, čímž porušil povinnost podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 6 000 Kč a zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne zadržení řidičského průkazu. Žalobci byla dále uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah podání účastníků

2. Žalobce v žalobě namítá, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění zákona č. 325/2020 Sb. (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) neboť ve věci nenařídil ústní jednání. Žalobce upozorňuje, že pokud byl v průběhu řízení vyslýchán svědek, mělo se konat ústní jednání. Výslech provedený mimo ústní jednání nelze podle žalobce považovat za procesně použitelný důkaz. Žalobce navíc pokládá za lhostejné, že byl písemně vyrozuměn o možnosti účastnit se výslechu svědka, neboť *„vyrozumění o tom, že bude nezákonně proveden důkaz v řízení, jeho provedení nečiní zákonným a na takovou informaci nebylo třeba jakkoliv procesně reagovat.“* Ostatní podklady založené ve správním spise jsou pak dle žalobce pro dovození odpovědnosti za daný přestupek zcela nedostatečné. Na podporu své argumentace žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 2. 2021, č. j. 64 A 1/2020 - 36, a rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 30. 10. 2020, č. j. 5 As 271/2018 - 32. Nesouhlasí přitom se závěrem žalovaného, že tato judikatura není na daný případ přílehlavá.
3. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce byl řádně vyzván k účasti na výslechu svědka, čehož však nevyužil. Protokol o výslechu svědka, který byl pořízen Magistrátem města Zlín (dále jen „dožádaný správní orgán“) v rámci poskytnutí součinnosti podle § 75 zákona o odpovědnosti za přestupky, tak mohl být v přestupkovém řízení použit jako listinný důkaz. Žalovaný dále upozorňuje, že vina žalobce byla též spolehlivě prokázána *oznámením o přestupku*, které žalobce relevantně nezpochybnil.
4. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž opakovaně zdůraznil, že výslech svědka provedený mimo ústní jednání nelze považovat za procesně použitelný důkaz.

III. Skutková zjištění ze správního spisu

5. Soud ze správního spisu zjistil, že správní orgán I. stupně zahájil vůči žalobci přestupkové řízení dne 3. 6. 2021 vydáním příkazu, proti kterému podal žalobce odpor. Následně správní orgán I. stupně nařídil na 14. 7. 2021 ústní jednání.
6. Žalobce se účasti na ústním jednání vzdal s tím, že jízdní soupravu řídila osoba jemu blízká, jejíž totožnost nechce prozatím prozrazovat (nedatované vyjádření, č. j. 64937/2021/ODSA/HAHAV). Žalobce dále navrhl provedení výslechu zasahujících policistů.
7. Při ústním jednání konaném v nepřítomnosti žalobce provedl správní orgán I. stupně dokazování listinnými důkazy, zejména *oznámením o přestupku*, *potvrzením o zadržení řidičského průkazu* žalobce, výpisem z evidenční karty řidiče, podle které žalobce nebyl držitelem řidičského oprávnění pro skupinu vozidel B+E, a výpisy z registru vozidel, podle

kterých vážilo osobní motorové vozidlo 2 735 kg a přípojně vozidlo 2 700 kg, tedy celá jízdní souprava vážila dohromady více než 3 500 kg.

8. Správní orgán I. stupně dále požádal podle § 75 zákona o odpovědnosti za přestupky dožádaný správní orgán o provedení výsledku zasahujícího policisty nstržm. J. M. a o vyrozumění žalobce „o *provádění důkazů mimo ústní jednání podle § 51 odst. 2*“ zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „správní řád“). Zároveň správní orgán I. stupně předal dožádanému orgánu seznam otázek, které měly být zasahujícímu policistovi položeny.
9. Dožádaný správní orgán poté předvolal k výsledku jako svědka zasahujícího policistu, o čemž žalobce předem vyrozuměl. Při výsledku konaném dne 9. 12. 2021 bez přítomnosti žalobce zasahující policista vypověděl, že při silniční kontrole ztotožnil žalobce podle předložených dokladů a fotografie v policejní evidenci, s tím, že ho předtím viděl sedět za volantem a řídit jízdnou soupravu (*protokol o provedení důkazu svědeckou výpovědí bez nařízení ústního jednání* ze dne 9. 12. 2021).
10. Dne 12. 1. 2022 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí. Skutkový stav byl podle správního orgánu I. stupně spolehlivě prokázán listinnými důkazy a výsledkem zasahujícího policisty.
11. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl. Žalovaný nepřisvědčil námitce žalobce, že výsledek zasahujícího policisty byl proveden nezákonně, s tím, žalobce byl o výsledku tohoto svědka předem řádně vyrozuměn. Žalobcem odkazovanou judikaturu správních soudů považoval žalovaný za nepřiléhavou, neboť se týkala zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zákona č. 65/2017 Sb. (dále jen „*straý přestupkový zákon*“), podle kterého bylo nařízení ústního jednání obligatorní.

IV. Posouzení věci soudem

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
13. Soud zdůrazňuje, že i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým byl uložen správní trest za přestupek, přezkoumává napadené rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s. pouze v mezích žalobních bodů uplatněných ve lhůtě pro podání žaloby, a tudíž nepřihlíží k žalobcem neuplatněným důvodům nezákonnosti napadeného rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 156/2018 - 110, č. 4007/2020 Sb. NSS, odst. 39). To je ve vztahu k nyní posuzované věci významné, neboť ze strany žalobce byl uplatněn toliko jediný žalobní bod brojící proti způsobu provedení výsledku zasahujícího policisty. V rámci žaloby naproti tomu nejsou nijak zpochybňovány skutkové závěry, které správní orgány učinily ze shromážděných důkazů. Stejně tak nebyla ani zpochybňována právní kvalifikace skutku, otázka zavinění či uložené sankce. Soud tudíž neměl prostor se těmito otázkami zabývat, neboť předmět přezkumu je vymezen jediným žalobním bodem brojícím proti způsobu provedení výsledku zasahujícího policisty dožádaným správním orgánem.

14. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání. Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
15. Podstatou sporu je v posuzované věci otázka, zda byl výslech zasahujícího policisty proveden procesně použitelným způsobem.
16. Podle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky „[s]právní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci [...]“.
17. Podle § 82 odst. 3 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky „[ú]častníci řízení mají právo klást otázky sobě navzájem, svědkům a znalcům.“
18. Podle § 51 odst. 2 správního řádu „[o] provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.“
19. Obecně platí, že dokazování v přestupkovém řízení by mělo být primárně provedeno při ústním jednání, aby obviněný mohl využít svého práva být dokazování přítomen a měl možnost se ke všem prováděným důkazům vyjádřit. Za splnění zákonných podmínek lze dokazování provést i mimo ústní jednání. O provedení takového důkazu pak musí být vyhotoven protokol podle § 18 správního řádu. Právo obviněného být přítomen provedení důkazu však zůstává i v takovém případě nadále zachováno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 - 82, č. 2633/2012 Sb. NSS, odst. 31, a nález Ústavního soudu ze dne 29. 7. 2013, sp. zn. I. ÚS 671/13, odst. 25). V případě výslechu svědka je zejména nutné zachovat právo obviněného klást svědkovi otázky, které zakládá již přímá aplikace čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2007, č. j. 4 As 10/2006 - 57).
20. V posuzované věci byl zasahující policista vyslechnut dožádaným správním orgánem mimo ústní jednání za účelem prokázání skutečnosti, že jízdní soupravu měl řídit právě žalobce (resp. že právě on byl ztotožněn jako řidič policií zastaveného vozidla). Soudu není zřejmé, proč dožádaný správní orgán formálně označil výslech zasahujícího policisty za úkon konaný „mimo ústní jednání“, neboť dal-li účastníkovi možnost se tohoto úkonu účastnit prostřednictvím zaslání vyrozumění, pak v takovém případě procesní úkon ze dne 9. 12. 2021 materiálně vykazoval všechny znaky ústního jednání. Nebyl tedy důvod jej označovat jinak a vnášet do řízení zmatky. Soudu rovněž není zřejmé, z jakého důvodu správní orgán I. stupně po dožádaném správním orgánu požadoval „toliko“ vyrozumění žalobce o konaném výslechu podle § 51 odst. 2 správního řádu, nikoliv jeho předvolání podle § 59 správního řádu ve spojení s § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobci lze tedy přisvědčit v tom, že výslech policisty konaný dne 9. 12. 2021 měl být pojat jako ústní jednání a k účasti na něm mělo být žalobci zasláno řádné předvolání.
21. Navzdory uvedenému však soud nespatřuje v postupu správních orgánů natolik závažné procesní pochybení, aby mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS, ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001 - 30, č. 494/2005 Sb. NSS, a ze dne 22.

3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 - 39, odst. 24). Podstatné je, že i když byl zasahující policista formálně vyslechnut mimo ústní jednání, tak materiálně byla žalobci poskytnuta stejná možnost pro uplatnění jeho práv, jako kdyby byl zasahující policista vyslechnut v rámci ústního jednání. V tomto směru soud považuje za stěžejní, že žalobce byl prostřednictvím svého zástupce o výsledku zasahujícího policisty vyrozuměn s 20denním předstihem (viz doručenkou k *vyrozumění účastníka řízení o provádění důkazů*), přičemž byl zároveň poučen o náležitostech případné omluvy. Žalobce nenamítal, že by mu vyrozumění o provedení důkazu nebylo řádně doručeno (srov. požadavek § 59 správního řádu, aby bylo předvolání doručeno „*do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla pětidenním předstihem*“). Ba právě naopak v žalobě připustil, že o nařízeném výsledku věděl, nicméně nepovažoval za nutné na tento úkon dožádaného správního orgánu „*jakkoliv procesně reagovat*.“ Právo obviněného být přítomen provedení důkazu tudíž zůstalo zachováno a bylo již pouze otázkou procesní taktiky žalobce, zda jej využije či nikoliv. Za situace, kdy se žalobce bez náležité omluvy k výsledku zasahujícího policisty nedostavil, čímž se sám připravil o možnost efektivního výkonu svého práva na obhajobu (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2020, č. j. 5 As 199/2018 - 24, odst. 11), tak nelze dožádanému správnímu orgánu vytýkat, že daný výsledek provedl bez přítomnosti žalobce. Ten přitom nikdy netvrdil, že by se výsledku konaného dne 9. 12. 2021 nemohl zúčastnit, dokonce ani nikdy nezmínil nic o tom, že měl zájem položit vyslýchanému svědkovi nějakou konkrétní otázku (a přímo tak realizovat své ústavně garantované právo na obhajobu) a že by mu toto nebylo umožněno, tím méně v příčinné souvislosti s formálním označením výsledku jako úkonu „*mimo jednání*“. Nutno dále zdůraznit, že dožádaný správní orgán vyhotovil o provedeném výsledku zasahujícího policisty v souladu § 18 správního řádu protokol, proti jehož věcnému obsahu žalobce v průběhu přestupkového řízení ani později v žalobě ničeho nenamítal a věrohodnost výpovědi zasahujícího policisty nijak nezpochyboval. Bylo by proto přepjatým formalismem považovat provedení výsledku zasahujícího policisty mimo ústní jednání – které však ve skutečnosti dosahovalo standardu běžného ústního jednání – za procesně nepoužitelný důkaz. Soud proto neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.
22. Soud rovněž považuje za podstatné, že i bez svědecké výpovědi zasahujícího policisty by bylo možné považovat skutkový stav zjištěný správními orgány za dostatečně prokázaný. Při silniční kontrole byl zadržen řidičský průkaz žalobce (viz *potvrzení o zadržení řidičského průkazu*), a lze proto bezpečně vyloučit ničím nepodloženou skutkovou verzi žalobce, že jízdní soupravu řídila osoba jemu blízká. Žalobce přitom nenamítal, že by mu byl v době spáchání přestupku řidičský průkaz např. odcizen, nebo že by při silniční kontrole neoprávněně předložila jeho řidičský průkaz třetí osoba. Naplnění znaků skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu spočívajícího v řízení jízdní soupravy bez řidičského oprávnění pro skupinu vozidel skupinu vozidel B + E pak bylo spolehlivě prokázáno listinnými důkazy (výpisem z evidenční karty řidiče a výpisy z registru vozidel), jejichž pravost a správnost žalobce v průběhu přestupkového řízení rovněž nijak nezpochybnil. S ohledem na povahu daného přestupku, který bylo možné bezpečně prokázat jinak než smyslovým vnímáním zasahujících policistů (na rozdíl např. od přestupků držení telefonu za jízdy nebo nepřipoutání se bezpečnostním pásem), se tak výsledek provedený dožádaným správním orgánem soudu jeví jako nadbytečný (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014 - 48, odst. 25). Procesní pochybení související se způsobem označení daného výsledku se tak již ze své podstaty nemohlo jakkoliv projevit v meritorním posouzení věci.

23. Právě uvedené odlišuje nyní posuzovanou věc od věcí posuzovaných v rozsudcích NSS ze dne 30. 10. 2020, č. j. 5 As 271/2018 - 32, a Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 2. 2021, č. j. 64 A 1/2020 - 36, jejichž závěry je argumentováno v žalobě. Soud dává žalobci zapravdu v tom, že v uvedených věcech procesní situace v uvedených věcech tedy byla do jisté míry podobná jako v nyní posuzované věci. V uvedených věcech byla jako důkaz rovněž užitá výpověď policisty provedená mimo ústní jednání, o jehož konání byli obvinění toliko vyrozuměni., přičemž NSS i Krajský soud v Českých Budějovicích tento postup vyhodnotily jako podstatnou vadu řízení mající vliv na zákonnost. Navzdory zmiňované procesní podobnosti jsou zde však i významné procesní odlišnosti, spočívající zejména v opatření sady jiných důkazních prostředků (listin), na jejichž základě bylo možno skutkový stav spolehlivě zrekonstruovat. Nejedná se přitom pouze o úřední záznamy, jako tomu bylo např. v žalobcem odkazovaném rozsudku NSS ze dne 30. 10. 2020, č. j. 5 As 271/2018 - 325 As 271/2018. Soudu přitom není zřejmé, jak by se formální označení úkonu konaného dne 9. 12. 2021 „samo o sobě mohlo projevit na vypovídací hodnotě ostatních provedených listinných důkazů, ani žalobce v tomto směru nic konkrétnějšího nenamítá. Uvedené tedy jen umocňuje již vyslovený závěr, že v nyní posuzované věci byla žalobci materiálně poskytnuta stejná možnost pro uplatnění jeho práv, jako kdyby byl zasahující policista vyslechnut v rámci ústního jednání. S přihlédnutím k okolnostem nyní posuzované věci tak nelze dospět k závěru, že by byl žalobce v průběhu přestupkového řízení reálně zkrácen na svém právu na obhajobu.

V. Závěr a náklady řízení

24. S ohledem na výše uvedené soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok I).
25. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. května 2023

Mgr. Josef Straka, v.r.
samosoudce